Klub K2

K2 je taková společenská kotva.
„Po narození dětí mi Klub K2 otevřel dveře k místu, kde bydlíme, a pomáhá mi tak utvářet skutečný pocit domova – místa, které důvěrněji znám. Skrze akce, které pořádáte v okolí, a skrze sociální kontakt s maminkami, které do K2 chodí. Mají stejný zájem věnovat se dětem jako já, mají stejně staré děti, a tudíž můžeme probírat stejné problémy spojené s jejich růstem, nástupem do školek a škol. Život je snazší a veselejší.
V K2 tak nacházím i pomoc, když mi děti rostou a já tápu, jestli kroky, které s manželem ve výchově děláme, jsou ty správné – jako v případě konzultací s paní psycholožkou Lorencovou. Náš případ asi nepatří mezi těžké, ale v několika každodenních situacích nám její rady pomohly zvládat je lépe. To je veliká úleva. Často si to v duchu připomínáme. Snad ještě využijeme další takovou nabídku.
Lektorkám věřím, děti na ně nadšeně reagují. Naučila jsem se od nich spoustu zajímavých her a aktivit (např. i během montessori lekcí), které pak úspěšně zpestřují náš čas trávený doma.
K2 je taková společenská kotva. Nebo pupek. ☺
A děkuju za všechny akce, které pořádáte. Že jste.

K. S.

Klub K2 se stal útočištěm plným dobrých lidí, hřejivých slov a inspirace.
Nic není náhoda a v nepřízni mého osudu nastal přeci jen jeden zásadní zlom – a to když jsem měla možnost seznámit se s Klubem K2. Nejprve jsem o něm jen zaslechla, pak se hlásila do kvalifikačního kurzu, který byl beznadějně přeplněn. Nakonec jsem kurz, coby náhradnice, mohla absolvovat. Při psaní závěrečné seminární práce jsem vycházela ze svojí praxe a ze zkušeností získaných při práci s dětmi i doma a dostala jsem další šanci. Klub K2 mi nabídl spolupráci, která mi umožnila provázat zaměstnání s péčí o synka. Získala jsem tak nejen další práci po rodičovské dovolené, ale i nový pohled na pedagogické přístupy v dnešní moderní době 21. století.
Klub K2 mi pozvedl nejen profesní úroveň, ale hlavně sebevědomí, protože zdůrazňuje především kvalitu a pozitiva. Uvědomila jsem si svou lidskou cenu a pochopila svoji profesionalitu.
V době, kdy ze všech stran slyšíme jen o tom špatném, se pro mne Klub K2 stal útočištěm plným dobrých lidí, hřejivých slov a inspirace. Díky Klubu K2 jsme se synkem přečkali zatím snad nejhorší životní období a získali jsme pomocnou ruku, uznání a nové přátele. Děkujeme všem ...

E.V.

Než jsem se účastnila prvního vzdělávacího kurzu v K2, byla jsem doma zavřená s dětmi, neměla jsem peníze, byla jsem odkázána na manžela. V rámci kurzu jsem ale začala spolupracovat s ostatními ženami – povídaly jsme si, jak to chodí v našich rodinách, s dětmi atd. Zjistila jsem postupně, že jsem vlastně úplně nešťastná. Začala jsem si shánět práci jako chůva. Mám ráda děti a už do dětství jsem se o ně chtěla starat. Když jsem získala všechny potřebné kvalifikace, rozhodla jsem se, že si otevřu vlastní školku. Sháněla jsem místo asi půl roku, v rodinném areálu jsem si nakonec našla vlastní prostor. Uvědomila jsem si, že už děti uživím, a že si nemusím nechat doma všechno líbit. Rozvedla jsem se, jsem s dětmi sama. Finančně jsem odkázána na svůj výdělek z hlídání dětí. Noví klienti často přicházejí na doporučení Klubu K2 a s účastnicemi z kurzu se pořád setkáváme. Dostávám od K2 stále e-maily s informacemi – pozvánky, to pro mě hrozně znamená, že o všem vím. Doporučuji pak K2 dál, nabízím ostatním ženám, směřuji je na vás.

M.R.

Hanuš chodí do školky K2 druhý rok. Přihlásili jsme ho na doporučení babičky, která se zná osobně s paní ředitelkou Dlouhou. V té době se odstěhovala paní, bývalá ředitelka mateřské školy, která se o Hanuše starala od jednoho roku ve dnech, kdy jsme byli oba v práci. Hanuš si ji velmi oblíbil. Nechtěli jsme hledat novou paní na hlídání, aby si nemusel na někoho nového zvykat a také z důvodů finančních. Do státní školky by ho tehdy nevzali, protože mu ještě zdaleka nebyly 3 roky a navíc nebyl kolektivní typ, takže školka K2 s menším počtem dětí byla naše záchrana. Přestože v tomto roce už byl přijat do státní školky, rozhodli jsme se pokračovat v K2 pro menší počet dětí. Bylo to dobré rozhodnutí, protože letos si Hanýsek školku opravdu užívá. Jsme rádi, že je tam hodně aktivit, které ho baví a my bychom ho do nich doma těžko nutili, například kreslení nebo jakákoliv jiná výtvarná činnost. Hanušovi vyhovuje individuální přístup, který by při obvyklém počtu dětí ve státní školce nebyl možný. Navíc máme jistotu, že kdyby byl jakýkoliv problém, paní učitelky nás budou otevřeně informovat.

Školce K2 vděčíme za to, že náš syn úspěšně překonal počáteční ostych a zvykl si na dětský kolektiv, což je jistě neocenitelným vkladem do celé budoucí školní docházky.

K.R.

Když byly mým dvojčatům dva roky, dostala jsem nabídku vrátit se do práce. Dlouho jsme s manželem hledali školku, která by našim dětem vyhovovala. Nehledali jsme anglickou nebo jinak specializovanou školku, ale klasickou školku s lidským přístupem a vlastní zahradou. Naše jednoduché požadavky se zdály být nesplnitelné. Až jsme objevili Školku K2. Líbilo se nám tady hned při první návštěvě a dětem taky. Z prvního dne ve školce jsem měla veliký strach, nevěděla jsem, jak se děti zachovají v neznámém prostředí u cizích lidí. Zvládli to skvěle. Nebo spíše paní učitelky to zvládly skvěle! Kluci odcházeli absolutně nadšení a druhý den ráno si hned chystali věci do školky. Všechny moje obavy – jak budou ve školce spát, jíst, jestli nebudou brečet apod., zmizely hned po prvních dnech. Díky skvělému přístupu celého personálu kluci všechno zvládají, domů chodí nadšení a nestačím se divit, jaké dělají pokroky. Cením si také toho, že nám školka vždy vyšla vstříc. Nebyl problém, aby kluci přišli do školky jiný den, než bylo původně domluvené, ani když jsme potřebovali den navíc. Můžeme být klidnější, když je školka takto flexibilní. Je to pro nás velmi důležité. Tímto bych chtěla poděkovat všem, kteří se o děti ve školce starají a vytváří tu rodinnou atmosféru. Bez nich bych se nemohla vrátit zpátky do pracovního života s takovým klidem a čistým svědomím, že je o mé děti skvěle postaráno. Děláte svou práci výborně.

V.N.

O školce K2 jsem se dozvěděla od své kamarádky, která zároveň ve školce také pracuje. Vzhledem k tomu, že se nám syn narodil v lednu 2012, bylo pro nás nemožné dostat ho do státní školky – uprostřed školního roku mají školky již plnou kapacitu a v září byl příliš malý. Zaměstnavatel byl ochoten držet mi pracovní místo pouze do 3 let věku dítěte, o částečném úvazku nechtěl ani slyšet. Východiskem proto pro mě byla Školka K2, kam mohl syn nastoupit i před dovršením 3 let. Tato školka je skvělá – podporuje jak dětskou tvořivost, tak propojení školky s rodiči různými akcemi. Syn chodí do školky od září, jak už to tak bývá – někdy se mu tam chce, jindy zase nikoliv, někdy se mu tam líbí, jindy zase ne ☺. Přesto můžu říct, že je tam spokojený, paní učitelky se všem dětem velice věnují a snaží se je po všech stránkách rozvíjet. Nevím, co bych dělala, kdyby syn nechodil do Školky K2 – pravděpodobně bych přišla o místo, což by pro naši rodinu bylo likvidační.

I. T.

Klub K2, o.p.s.

Nejdřív jsem se musela zastavit a zamyslet se, co se vlastně dělo v mém životě „před“ a „po“ Kurzu podnikání v sociálních službách. Protože už jsem před účastí na kurzu provozovala zařízení pro děti, byla jsem sama zvědavá, co mi kurz vlastně přinese.
Líbilo se mi, že informace byly opravdu „ze života“ a všichni lektoři se nám individuálně věnovali, podle toho, jakým směrem každá z nás chtěla svoje podnikání zaměřit. Díky kurzu jsem začala vážně uvažovat o práci v neziskovém sektoru a chtěla bych cílit svoje pracovní aktivity i tímto směrem.
Bylo mi příjemně mezi ostatními účastnicemi, protože bohužel v tomhle oboru moc spřízněných duší neznám. Nikdo se nechce dělit o informace, většinou se mezi sebou (soukromé školky a jesle) považujeme za konkurenci. V Klubu K2 panovalo příjemné otevřené prostředí a bylo fajn sdílet všechny zkušenosti a rady s ostatními. Do dneška jsem v úzkém kontaktu s jednou z účastnic.
Navíc jsem v K2 našla školku pro svého syna, což pro mě bylo opravdu velkou pomocí a úlevou.
Hlavně proto, že vím, že bude v dobrém a kvalitním zařízení, které mu něco dá a nebude to jen "hlídací koutek".
Po kurzu jsem sI začala dělat trochu jinak propagaci, přibylo mi hodně nových dětí, a to i přesto, že byly prázdniny. Počet dětí v našich jeslích má neustále stoupající trend. Nyní bych chtěla založit mateřské centrum, což je věc, o které jsem před kurzem vůbec neuvažovala.
Kurz mě navíc utvrdil v tom, že to co dělám, dělám dobře a můžu být se sebou spokojená.

D. F.

O Školce K2 jsem se dozvěděla od kamarádky v září 2013. Bylo to právě ve chvíli, kdy jsem začala uvažovat o tom, že by bylo dobré začít aspoň jednou týdně na dopoledne Matýska dávat do nějakého zařízení, aby se trochu osamostatnil, než začne chodit do školky. Proto jsem telefonovala paní Pohankové, která mě odkázala na Klub K2 v Ostružinové s tím, že by bylo dobré začít nejprve tam, a pak případně nastoupit do školky. A tak jsem syna přihlásila na čtvrteční dopoledne do programu „Zkusíme to bez maminek“ a šli jsme to zkusit. Program navštívil Matýsek asi třikrát a průběh byl pokaždé dost náročný pro všechny zúčastněné. Hodně plakal a za dopoledne se několikrát počůral, přestože v té době už zvládal chození na nočník. Paní učitelky z klubu K2 mi radily nevzdávat boj a vytrvat, ale nakonec jsem se rozhodla, že se syna pokusím raději rovnou přihlásit do Školky K2, aby si rovnou zvykal tam, kam bude za pár měsíců chodit denně, až mi skončí rodičovská dovolená a nastoupím do zaměstnání. Po dohodě s paní Pohankovou nastoupil syn od října 2013 do školky a začal tam docházet jednou týdně. Průběh byl dost podobný jako v Klubu K2. Matýsek si zvykal velmi těžce, hodně plakal a špatně se podřizoval režimu školky. Ráno před odchodem se doma třásl, měl průjem a odmítal odejít. Výhodou bylo, že jsem vždy mohla do školky zavolat a zeptat se, jak to ten den probíhá a podle toho vyzvednout syna třeba po hodině nebo po dvou, aby si zvykal postupně. V listopadu jsem se po konzultaci s paní učitelkou Petrou rozhodla, že přidáme ještě jeden den docházky a Matýsek tak bude chodit dva dny za sebou. Situace však byla pořád stejná a vztah

Matýska ke školce se neměnil, odluku od mámy snášel stále špatně, bylo to zkrátka těžké pro nás oba. Z tohoto důvodu jsem začala přemýšlet o tom, zda docházku do školky prozatím neukončit a nezačít nanovo až od března dalšího roku, kdy to bude vzhledem k mému návratu do zaměstnání nutné. Věc jsem opět konzultovala s paními učitelkami a dospěla jsem poté k závěru, že s rozhodnutím ještě počkám. Těsně před Vánocemi nás Matýsek překvapil; najednou přestal ve školce plakat, začal se tam občas i těšit a mluvit o tom, co se ve školce děje. Následující období probíhalo poměrně v klidu a vypadalo to, že si Matýsek na školku konečně zvykl. Paní učitelky mě průběžně informovaly o tom, jak se Matýsek ve školce projevuje. V březnu Matýsek začal chodit do školky denně a já jsem nastoupila do zaměstnání na poloviční úvazek s tím, že ho budu vyzvedávat každý den po obědě. V červnu jsem přešla na plný úvazek a těsně před tím si po dohodě s paní učitelkou Petrou Matyáš vyzkoušel spaní ve školce, které probíhalo v pohodě. Dalo by se říci, že letní období včetně čtrnácti dnů strávených v letní školce proběhlo velice dobře, Matýsek chodil do školky rád. Vše se ale najednou zlomilo v září, kdy začal školku odmítat a dle slov paní učitelek nastala vždy nejhorší chvíle před spaním, kdy začal plakat a odmítal jít s ostatními dětmi spát. Často plakal i během dne. Mnohokrát za den opakoval, že chce pochovat, což se v této míře bohužel stalo pro paní učitelky zatěžujícím. Podobné problémy jsme řešili i doma; Matýsek stále potřeboval pochovat, někdy i v situacích, kdy to nebylo možné a dokola mluvil o tom, že nechce jít do školky a nechce tam spát. Žádné vysvětlování však nepomáhalo a připadali jsme si bezradní, protože jsme si přáli především to, aby byl ve školce i doma spokojený. Byla jsem přesvědčená o tom, že je na školku zvyklý a má tam kamarády a paní učitelky, které má rád, proto jsem nerozuměla tomu, co se najednou změnilo. Protože už situace začala být opravdu pro všechny hodně náročná a Matýsek se zjevně hodně trápil, rozhodla jsem se využít nabídky školky a požádat o pomoc paní psycholožku Mgr. Lorencovou. Díky školce mi paní psycholožka poskytla dřívější termín konzultace, než byl původně v plánu, protože situace okolo syna to opravdu vyžadovala. Ještě před setkáním s paní psycholožkou jsem požádala paní učitelky o osobní setkání, během něhož mi velmi ochotně poskytly informace o tom, jak se Matýsek v konkrétních situacích ve školce chová, abych pak věc mohla konzultovat s paní Lorencovou. Poté jsem absolvovala konzultaci s paní psycholožkou, která pro mě byla velmi přínosná a pomohla mi pochopit, co se v synovi asi právě odehrává a že jeho chování, které může být mnohdy okolím i námi jakožto rodiči vnímáno negativně, není úmyslné a naschvál, ale jakési „volání o pomoc“. Poté jsme se domluvily, že s Matyášem budeme absolvovat VTI, kdy paní psycholožka natočí na kameru Matyášův příchod do školky včetně loučení se mnou a vstupu do třídy, kde bude paní učitelka Petra, v jejíž přítomnosti Matýsek lépe zvládá příchod do školky. Nahrávání proběhlo, jak jsme se domluvily a poté jsem se setkala ve školce s paní Lorencovou, která se mnou rozebírala po jednotlivých segmentech nahrané video. Setkání pro mě bylo velmi přínosné, a to z několika důvodů: díky zpomalenému přehrávání některých záběrů jsem mohla vidět detaily, které nebyly v běžném režimu přehrávání patrné, byla to např. řeč těla nás obou i paní učitelky a také výraz Matýskova obličeje. Také mě uklidnila zpětná vazba paní psycholožky na můj přístup k synovi, protože samozřejmě hledám chyby i ve svém jednání vůči němu a mnohdy si nevím rady, jaký přístup zvolit. Potěšila mě také nahrávka Matýska a paní učitelky Petry během dne, kdy jsem viděla, že je ve školce spokojený. Domluvily jsme se, že vzhledem k tomu, že je potřeba nastavit na Matýska vzhledem k jeho potížím „zvláštní“ přístup, uspořádá v budoucnu paní Lorencová informativní setkání s paními učitelkami. Během uplynulého měsíce došlo u Matýska k velké změně k lepšímu a ranní příchody do školky i spaní přestaly být tak náročné. Přestože je někdy ráno při loučení trochu smutný, díky přístupu paní učitelek dokáže často těžkou chvilku překonat.

Nedávno ve školce dokonce i usnul, což se nestalo několik měsíců. Moc si vážím spolupracujícího a laskavého přístupu paní učitelek ve školce K2 a jejich ochoty řešit s námi Matýskovy potíže. Jsem si vědoma toho, že to není samozřejmostí. Pevně věřím, že se Matyášovi povede ve školce i nadále dobře a moc děkuji všem ve Školce K2 za profesionální spolupráci.

B. H.